

Abstrakt

Práce se zabývá Euripidovou Alkestis optikou její žánrové transgresivity, kterou v rámci hry představuje moment hrdinčina mlčení při jejím návratu ze záhrobí. Nejde tu však o transgresi směrem ke komedii nebo satyrskému dramatu, které se z různých důvodů věnuje většina klasických filologů, ale pouze o vztah k samotné tragické formě, která je tu zároveň naplňována a zároveň porušována. Klíč k tomuto žánrovému zařazení spatřuji v principu tragické ironie, která je stavebním prvkem celé hry a všech jejích postav, ale také v tragickém charakteru samotné Alkestis. Jako bytostná tragická hrdinka, která doslova vládne jazykem, Alkestis umírá pro spásu polis (a ne pouze pro osobu svého manžela), a zároveň aby obnovila rozvrácený řád nevyhnutelné smrti. Jejím tragickým vykoupením je to, že díky svému aktivnímu tragickému jazyku svoji smrt překonává a zajišťuje si nesmrtelnost. Když se však Alkestis na konci hry vrací jako pasivní a němý objekt, jak píše Victorie Wohl, její smrt byla popřena, a tedy i nutně její jazyk a celý smysl jejího aktu. Jde o konec nikoliv šťastný, ale horší než tragický, kde se Alkestis ocitá na hranicích žánru tragédie. Tuto transgresi nacházím mimo jiné na základě tezí o tragickém jazyce a tragické smrti z díla Waltera Benjamina a Terryho Eagletona, ale nakonec také skrze interpretaci dvou moderních reminiscencí Euripidovy hry, Popisu obrazu Heinera Müllera a Mága Johna Fowlese, které obě různými způsoby zpracovávají „post-tragičnost“ Alkestis.